

Man skaffer vandforsyning til folk, som ikke havde adgang til vand før; der er moderne generatorer i gang på samtlige Iraks 240 hospitaler, så lægerne kan være sikre på, at strømmen ikke svigter midt under en operation, og under Saddam var der ingen generatorer, der gav den sikkerhed; 2.000 skoler er blevet renoveret efter at have været totalt nedslidt efter 35 års forsømmelighed, og det er jo ikke sådan, at vi har bombet 2.000 skoler; grøfter bliver rensat efter årtiers ligegyldighed; 25 millioner vaccinationer har fundet sted, efter at bl.a. danske tropper har været med til at befri Irak; store vaccinationsprogrammer er i gang over hele landet, og det er vigtigt at lægge mærke til, at i dag bruges der pr. år 30 gange det beløb på sundhedsvæsenet, som der blev brugt på 1 år under Saddam Hussein.

Politifolk og officerer er i fuld gang med den nødvendige uddannelse. 280.000 irakere er under våben, og denne gang er de under kontrol af en demokratisk valgt regering og ikke længere styret af en massemorder.

Hr. Villy Søvndal og hr. Frank Aaen prøver at fortælle os, at Iraks civilbefolkning i stigende grad er ofre for et voksende kaos, og jeg vil spørge: Hvad er det for en planet, de to herrer befinder sig på? Det er ikke en, jeg har kendskab til.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der ser ikke ud til at være spørgsmål, så derfor går vi videre til hr. Helge Adam Møller fra Det Konservative Folkeparti.

Kl. 13.25

Helge Adam Møller (KF):

Den konservative ordfører, fru Pia Christmas-Møller, hænger stadig i luften et eller andet sted over Europa – ikke i en SAS-maskine og heller ikke i en Air France-maskine – og derfor skal jeg sige et par ord. Jeg vil ikke grave mig ned i detaljer, men måske se lidt overordnet på spørgsmålet.

For det første har det glædet, men selvfølgelig ikke undret mig, at regeringen har en krystalklar strategi for at hjælpe den mere end 20 millioner personer store civilbefolkning i Irak – en strategi, der bygger på en humanitær indsats, en stor økonomisk støtte, en støtte til genopbygning af landbruget, vandforsyningen og skolesystemet, en støtte til at afholde valg, som der nu har været afholdt tre af, altså udbredelse af demokratiet, en støtte til at uddanne politi og soldater og en militær støtte i Basraområdet.

Jeg vil stadig godt minde om, at når man selv har været dernede fire gange og set, hvordan udviklingen har været i det område, som de danske soldater har ansvaret for – det er lidt mindre end Jylland i areal, og Jylland er faktisk ganske stort, skal jeg sige som gammel jyde – og hvor der bor 300.000-400.000 mennesker, er det ret imponerende, at 530 soldater med hjælp af 50 fra Litauen og 200-300 englændere under dansk kommando har kunnet skabe et system, der er klart bedre, og et område, der er klart bedre, sikrere og mere demokratisk, end det var for 3 år siden.

Men der er jo nogle, der bekæmper det, som det store flertal af irakerne ønsker, nemlig den fred og den frihed, som vi ønsker, som alle andre lande i koalitionen ønsker, og som FN ønsker, og det er altså oprørerne. Men når man har været dernede og har mødt nogle af de danskere, der er dernede – jeg husker, at for et par år siden så jeg det arbejde, som chefpolitiinspektør Kai Vitt-rup, som mange kender fra fjernsynet, udførte sammen med ti andre politifolk – bliver man virkelig imponeret.

Når man møder den danske landbrugsspecialist, som er en mand på min egen alder og har været dernede i flere år, og ser det arbejde, han gør til gavn for ganske almindelige irakiske familier, så de kan få afgrøder på markerne og få noget at leve af; når man ser det arbejde, den juridiske rådgiver gør, og når man ser det arbejde, de gør dernede for at få startet skolerne, så piger og drenge kan komme i skole – ja, så bliver man også imponeret.

Jeg kommer til at tænke på, at når man er dernede, har det jo noget med ganske almindelige familier at gøre. Der er måske mange, der synes, at når man bor i Danmark – hvad enten det er i Nakskov, Næstved eller København – er der en kolossal forskel på en irakisk familie og en typisk dansk familie, og det er der jo også, i hvert fald i det ydre. Irakerne er lidt mørkere i huden end de typiske danskere, deres hår er sort og i hvert fald indimellem lidt anderledes end mit, og hvor de fleste danske familier har to, måske tre børn, hvis det går højt, har de seks eller otte. Men det er jo kun ydre forskelle.

Det, der er interessant, når man er på besøg i hjemmene og snakker med de irakiske familier – det har SF desværre aldrig oplevet, fordi de hver gang har meldt afbud, men vi er andre, der har oplevet det – er, at man opdager, at en typisk irakisk familie har nøjagtig de samme ønsker for fremtiden, som en dansk familie i Næstved eller